

Autoškola

Malý Tút sa mal čulo k svetu. Jazdil čoraz rýchlejšie, plynulo radil, s prehľadom vyberal zákruty a v šiestich mesiacoch už dokonca vedel zaparkovať pri chodníku. Mamičke Mercedes jazdil po olej a ockovi Klementovi do trafiky po Svet motorov.

„Je najvyšší čas dať chlapca do školy, aby sa učil čítať značky a aby poznal dopravné predpisy,“ povedala mamička.

Hneď budúci týždeň s ním šla na zápis a otecko Klement synčeka vyfotografoval, ako po prvýkrát prechádza bránou autoškoly.

Ale Tútovi sa v škole nepáčilo. Všetky autíčka museli stáť spôsobne zaparkované, dávať pozor a trúbiť sa smelo len cez prestávku.

Stará pani učiteľka Bugatka im vysvetľovala fungovanie motora.

„Motor – to je vaše srdce, deti,“ vravela vzletne a žiaci museli ukázať, kde majú karburátor a prevodovku, a popísať, ako fungujú brzdy.

Na hodinách správnej výživy zasa preberali všelijaké oleje a rôzne druhy benzínov a na zemepise sa učili zaobchádzať s automapou a s kompasom.

„To je riadna otrava,“ bručal Tút. „Jazdiť už viem a viac nepotrebujem.“

A tak sa opieral o stenu, vyrušoval a tajne čítal pod lavicou Záhadu Tatraplánu, Výstrel z výfuku a Tajomstvo čierneho Jaguára.

Jedného dňa prišiel do autoškoly policajný inšpektor, aby žiakov preskúšal z pravidiel cestnej premávky. Prísne sa prechádzal uličkami, majáčikom na streche blýskal na všetky strany a kontroloval, či majú všetci žiaci umyté štátne poznávacie značky. Potom vyzval pani učiteľku, aby deti preskúšala.

Bugatka vytiahla tie najľahšie značky

s obrázkami zvierat. Ako prvú značku zdvihla červený trojuholník s obrázkom kravičky.

„Krava na ceste!“ volali autíčka zborovo.

Nasledoval trojuholník s jeleňom v skoku.

„Skáču tu jelene,“ znela odpoveď.

„To nie je celkom presné,“ mračilo sa policajné auto. „Vie to niekto správne?“

Prihlásila sa bifloška Škodovčička z prvej rady:

„Pozor, zvieratá a Pozor, zver!“

„Výborne,“ pochválila ju Bugatka a nato vybrala značku Nerovnosť vozovky – dva čierne kopčeky v červenom trojuholníku. Rozhliadla sa po triede a ukázala na Túta. Ten, len čo uvidel dva hrby, bez váhania vykrikol:

„Pozor, ťava!“

Celá trieda išla puknúť od smiechu.

„Pod' sem, ty šibal, nech ti siahnem na zúbky prevodovky,“ vyzval ho pán inšpektor.

V Tútovi hrklo a neochotne šiel k tabuli.

„Čo je to pravidlo pravej ruky?“ zručol inšpektor.

„Pravidlo pravej ruky je... je keď...“ mrkol Túť prosebne k triede.

Bifloška Škodovička hneď čosi šepkala.

„Nenašepkávať,“ zakričal inšpektor prísne.

„Pravidlo pravej ruky je presne opačné než pravidlo ľavej ruky,“ zaropotal Tút a pani učiteľke stáli reflektory stĺpkom.

„Pravidlo ľavej ruky nie je. Máš z križovatiek nedostatočnú a zo značiek tiež. Daj mi technický preukaz,“ zavelil policajný inšpektor a vpísal mu to tam čierne na bielom. „A dáš to doma podpísať!“

Tútovi poklesli polosi. To zasa bude zle-nedobre, pomyslel si.

A zle-nedobre aj bolo. Mercedes sa s ním vôbec nerozprávala a Laurin Klement si len vzdychol:

„Po kom to dieťa je... Ja som mal z križovatiek vždy jednotku.“

Na druhý deň sa Tút vliekol do školy na najnižšej rýchlosti.

„Bolo mi toto treba?“ brblal.

Bál sa, že si ho všetci budú v škole doberať a rozhodol sa, že radšej pôjde poza autoškolu. Rýchlo zahol za roh, aby ho nikto nevidel a vyrazil na výpadovku. Svieži vietor ho štekľil v chladiči a Tút frajersky zatrúbil. Cesta bola jeho. Zrazu sa objavila

značka a v nej podivné haky-baky, ktoré pripomínali veľké S. Tút nemal poňatia, že sa takto označuje dvojité zákruta.

„Vyzerá to ako blesk,“ napadlo mu.

„Asi tu často udrie. To by mi tak chýbalo,“ zľakol sa a dupol na plyn, aby bol odtiaľ

čo najrýchlejšie preč.

Ale to si dal! Len tak-tak vybral zatáčku a iba zázrakom neskončil v priekope.

„To mohla byť riadna galiba,“ vydýchol si. Vtom uvidel trojuholník a v ňom nízky čierny plôtik.

„To bude asi nejaká záhradka alebo záhradná reštaurácia...“

Ale nebola. Keď v škole preberali železničné priestie, Tút nedával pozor, a teraz nabehol plnou rýchlosťou na koľaje. Nadskočil, dosadol a od ľaku sa mu zastavil motor. Než stačil znova naštartovať, ozvalo sa zlovestné zvonenie a po oboch stranách trate spadli závory. Tút zostal

trčať uprostred! To už bolo z diaľky počuť temné hučanie a na obzore sa objavila obrovská supiacia príšera. Bola to len miestna lokálka, ale naparovala sa ako medzinárodný expres. Keď uvidela na trati auto, rozčúlila sa: „To je ale drzosť! Na koľajniciach nemá auto čo robiť! Tadiaľto idem ja!“ hvízdala a prskala iskry na všetky strany.

„To je môj koniec,“ zľakol sa Tút a vyrazil po koľajach.

Drnčal, poskakoval, zakopával o podvaly, div si neurazil výfuk. V zrkadielku videl, ako sa nazlostená lokomotíva blíži. Prosebné zatrubil, ale lokálka sa len chechtala.